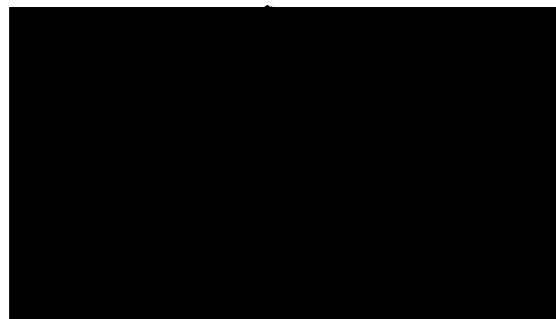

T.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	UV/1795-0/2014
Érkezett:	2014 OKT 30.
Példány:	1
Melléklet:	2+3 db
Kezelőiroda:	mul

Alkotmánybíróság RÁCKEVEI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Budapest	
I. Donáti útca 35.-45. 2014 OKT. 20	
Érk.:	1015
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / faxon / e-mailen	
Példány:	1-III
Melléklet:	2
Aláírás:	Ne
Ügyszám:	P 20260/2012/20

alkotmányjogi panasza:

a Budapest Környéki Törvényszék
mint II. fokú Bíróság által

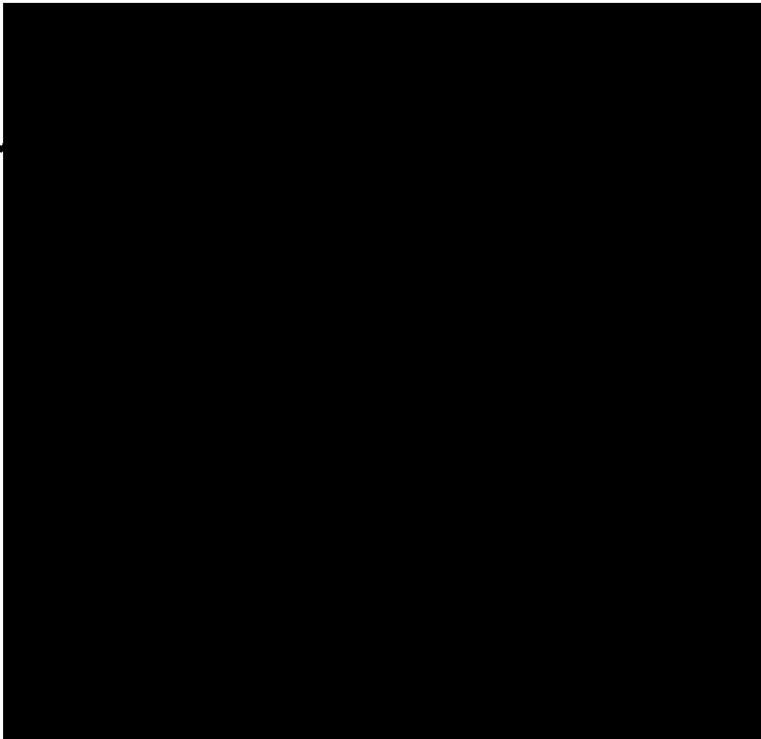
a 9.Pf.20.300/2014 számú peres
ügyben hozott jogerős ítélet kapcsán

Mellékletek:

3 pld. panaszbeadvány

1 db ügyvédi meghatalmazás

1 db „Nyilatkozat”

Tisztelt Alkotmánybíróság!

1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

Alulírott [REDACTED] alatti lakos felperes az ALAPTÖRVÉNY 24. cikk (2) bek. d.) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. tv. 27. §-a alapján meghatalmazott jogi képviselőm útján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő a törvényes határidőn belül.

Az a kérésem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság

9.Pf.20.300/2014/7

sorszámú jogerős ítélete Alaptörvény ellenes, ezért azt a Ráckevei Városi Bíróság 15.P.20.260/2012/12 sorszámú ítéletére is kiterjedő hatállyal semmisítse meg.

A sérelmezett jogerős ítéletet jogi képviselőm 2014. augusztus 22-én vette át postai kézbesítés keretében, ezért a 60 napos jogvesztő határidőt alkotmányjogi panaszom előterjesztésére betartottam.

Álláspontom szerint a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság elsődlegesen az Alaptörvény B/cikk/1 bekezdését sértette meg ítélezése során.

Az ALAPVETÉS hivatkozott rendelkezése zsinórmértékül rögzíti, hogy:
„Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Az én olvasatomban a jogállamiság azt jelenti, hogy – az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdése szerint - mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson bírálja el, és azt is jelenti, hogy „A bíróságok a jogalkalmazási tevékenységük során biztosítják a jogszabályok érvényesülését” és hogy : „senki sem vonható el törvényes bírójától” (lásd: a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. tv. 2. § (2) bekezdését, 8. § (1) bekezdését.

Az alábbiakban megindokolom, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ezeket az alkotmányos előírásokat hogyan sértette meg.

A Budapest Környéki Törvényszék jogerős ítéletének indokolása hivatkozik az előzményi perre, amelyet [REDACTED] ellen indítottam, mert az általa végzett terasz burkolási munkák hibásnak bizonyultak.

Javítási díj iránti keresetemet a Ráckevei Városi Bíróság döntő részben alaposnak találta és alperest annak megfizetésére kötelezte, 14.P.20.282/2007/35 sorszámú ítéletével.

Alperes az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést nyújtott be a Pest Megyei Bírósághoz, amelyben hol elévülési határidőről, hol jogvesztő három éves határidőről beszél, amit álláspontja szerint elmulasztottam. Ezen túl a tanúk vallomásának mellőzését is kifogásolta, műszaki észrevételeket is tett, és sajtóságos értelmezéssel hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntésére. Sőt azt is állította, hogy a 11/1985. (VI.22.) ÉVM – IpM – KM – MÉM – BKM. rendeletben a terasz burkolatra előírt öt éves határidő – a Ptk. akkor hatályos 308. § (2) bekezdés 2. mondata

szerint – nem alkalmazható, mert szerinte ez a jogszabály csak a termékek alkalmazási idejét határozza meg. (Lásd: alperes 2009. március 18. – i fellebbezése.)

2009. május 26.-án kelt fellebbezési ellenkérelmünkben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kértük. Rámutattunk arra, hogy az elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a 11/1985. (VI.22.) együttes rendelet alkalmazhatóságát, és azt is, hogy az alperes által 2002-ben végzett hibajavítás az elévülési időt megszakította, ezért az elévülési idő a Ptk. 327. § (2) bekezdése alapján a javítás időpontjától újra kezdődött az öt éves elévülési idő.

Egyébként az elsőfokú Bíróság az alperesi elévülési kifogás cáfolatára ítéleti indokolásában levezette, ha a három éves elévülési határidőt kellene alkalmazni, akkor sem évült el a felperesi igény, mert alperes 2002 -ben javítást végzett.

Megjegyzendő, hogy 2005. április 30-án kelt levélben felperes felszólította az alperest a javításra, majd megállapodtak, hogy 2005. augusztus 01- 10 napjáig a javítást elvégzi alperes.

Alperes 2005. augusztus 01., 02. és 03. napokon javítást végzett, (12 db burkolólap javításával), anélkül azonban, hogy a szükséges és elvárható módon a javítási kötelezettségének eleget tett volna. Ez utóbbiak alapján 2005. szept. 01. napján érkezett keresettel éltem a Ráckevei Városi Bírósághoz (Lásd: ítéleti indokolás 3. oldal (4) bekezdése).

Alperes fellebbezése kapcsán a másodfokon eljáró Pest Megyei Bíróság a 9.Pf.22.451/2009/4 számú ítéletével a felperesi keresetet elutasította, érdemi döntés mellőzésével, elévülésre - , illetve szavatossági igény érvényesítésére kifejtett álláspontjára alapítottan (ítéleti indokolás 4. oldal).

A Pest Megyei Bíróság elévüléssel kapcsolatos álláspontja még saját felfogásában is téves, mert az általa 2005. április 30. napjától számított 3 hónapos igényérvényesítési határidő nem 2005. június 30. napján jár le, hanem helyesen : 2005. július 30. napján.

Tekintettel arra, hogy 2005. július 30. napja munkaszüneti napra (szombat) esett, ezért a határidők számítására vonatkozó jogszabályi rendelkezések (Pp. 103. § (4) bek.) szerint , ha a határidő utolsó napja munkaszüneti napra esik, a határidő csak az azt követő legközelebbi munkanapon jár le. Mindezek alapján a 3 hónapos igényérvényesítési határidő lejárat napja: 2005. augusztus 01.

Tény pedig, hogy alperes a felperessel történt előzetes megállapodás alapján kezdte meg a kijavítással kapcsolatos munkálatait 2005. augusztus 01. napján és folytatta 02-án és 03-án. Ezért felperes okkal bízhatott alperesnek a 2005. augusztus 01. napján megkezdett munkálatai kapcsán a hiba kijavításának elhárításában – amely kijavítás sajnálatosan meghiúsult 2005. augusztus 03. napján a munkálatok befejezetlen félbehagyásával - , így legkorábban felperesnek 2005. augusztus 04. napjától számított 3 hónapon belül nyílt lehetősége, egyben kötelezettsége igényérvényesítésére a bíróság előtt. Ennek megfelelően felperes 2005. szept. 01. napján érkezett a bíróság előtt igényérvényesítési kötelezettségének kereset benyújtásával eleget tett.

Ítéleti indokolásában – akárcsak alperes az elsőfokú eljárás során – összekeveri az elévülési határidőt a jogvesztő határidővel, és semmiféle jogi hatást nem tulajdonít annak a ténynek, hogy alperes két alkalommal is megpróbálta a hibákat kijavítani, 2002.-ben és 2005.-ben. Emiatt határozata az általa is hivatkozott I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntéssel is szöges ellentétbe került.

Pedig az I. számú PGED indokolása minden bíróság számára kötelezően egyértelmű iránymutatást tartalmaz:

„A forgalmi életben gyakran előfordul, hogy hibás teljesítés esetén – az igényérvényesítésre nyitva álló határidő lejártá előtt – tárgyalásokba bocsátkoznak, s a jogosult igénye rendezésének valamilyen módjában megállapodnak.

Ilyenkor az a rendelkezés jön figyelembe, amely szerint a követelés megegyezéssel való módosítása – ide értve az egyezséget is – megszakítja az elévülést. (Ptk. 327. § (1) bekezdés)

Ha tehát a jogosult és a kötelezett a hibás teljesítéssel kapcsolatos jogvitájukat megegyezéssel rendezték, ezzel az adott esetben irányadó elévülési idő megszakad, és egyben újból kezdődik. (Ptk. 327. § (2) bekezdés) az újból kezdődő elévülési idő tekintetében természetesen ugyancsak érvényesülnek a Ptk. 308., 326. és 327. §-ában foglalt rendelkezések.

Mindez figyelembe jön olyankor is, amikor a felek között nem jön ugyan létre egyezség, de a kötelezett a jogosult követelését elismerő nyilatkozatot tesz. Ugyanis az elismerés is megszakítja az elévülést, tehát az elévülés újból kezdődik. (Ptk. 327. § (1) és (2) bekezdés)” (Lásd: ELVI HATÁROZATOK GAZDASÁGI PEREKBEK Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Budapest 1986. 9. oldal II. fejezet 5-6. bekezdés, 10. oldal 1-2. bekezdés.)

Az említett 2005.ápr.30-i levelet követően 2005. június 21-én állapodtunk meg a javítási munkáknak az előbbieken irt határidőn belüli elvégzésében.

Ugyancsak jeleztem az előbbieken, hogy alperes 2005. augusztus 01., 02., és 03-án végzett javítást (lásd: 2005. augusztus 08-ai keresetlevél 6. bekezdése, 2005. december 16-ai tjkv. 3. oldal 7., 8. és 9. bekezdése, 4. oldal 5. bekezdése, 2007. július 04-ei tjkv. 4. oldal 6. bekezdése.), nem kielégítő módon.

Ezért az előzményi perben is a másodfokú bíróság az évtizedek óta egységesen és következetesen alkalmazott anyagi jogszabályok (Ptk. 308. § (2) bekezdése, 327. § (2) bekezdése), és az I. számú PGED durva megsértésével utasította el elévülés okából alperes elleni szavatossági keresetemet! A határozatát alátámasztani szándékolt indokolás is törvénysértő. (Lásd: Pest Megyei Bíróság 9.Pf.22451/2009/4 sorszámú ítélete 4. oldal 4-5. bekezdés.)

A téves indokolást öt évvel később a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság próbálta meg „kijavítani” 9.Pf.20.300/2014/7 sorszámú ítéletében. (Lásd: hivatkozott ítélet indokolása 2. oldal 1. bekezdés 7-8. sora.)

Miután az alperes elleni kereseti követelésem nem haladta meg az egymillió forintot, az akkor hatályos Pp. 271. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nem nyújthattam be. Az akkor hatályos törvény az Alkotmánybíróságról pedig nem tett lehetővé jogerős ítélet elleni alkotmányjogi panasz előterjesztését.

Egyedüli lehetőségként maradt a másodfokú Bíróság és alperes által is előszeretettel hivatkozott I. számú PGED!

„A hibás teljesítéssel okozott kár megtérítése iránti igény érvényesítésére nem vonatkoznak a szavatossági jogok érvényesítésére megszabott határidők. Az ilyen igényt az általános elévülési időn belül lehet érvényesíteni.” (Hivatkozott elvi döntés III. pontja)

Úgy gondoltam, hogy ha a másodfokú Bíróság – törvénysértő módon – azért utasította el elévülés okából az alperes elleni keresetemet, mert a hiba felfedezésétől számított három hónapon belül szavatossági jogi igényemet nem érvényesítettem bírósági úton, akkor ugyanezt az igényemet kártérítés jogcímén elévülés miatt nem lehet elutasítani.

Ezért amikor az előzményi perben a másodfokú Bíróság jogerős 2009. június 18-án kelt ítéletét 2009. július 13-án kézbesítették részemre, fizetési meghagyással érvényesítettem alperessel szembeni igényemet kártérítés jogcímén, a Ptk. 310. § -a alapján. (Lásd: Budapest Környéki Törvényszék 9.Pf.20.300/2014/7 sorszámú ítélete, 2. oldal 1. bekezdés 10-14. sora.)

A fizetési meghagyás 2009. november 16-án érkezett be a Ráckevei Városi Bírósághoz.

Alperes ellentmondással élt, és a peres eljárásban ítélt dologgal és elévüléssel védekezett.

A Városi Bíróság 2010. november 08-án kelt 6. sorszámú végzésére előkészítő iratot adtam be, amelyben az I. számú PGED-re hivatkozva megcáfoltam az ítélt dologgal kapcsolatos alperesi védekezést és rámutattam arra, hogy kártérítési követelésem esedékességének kezdő időpontja 2005. év tavasza, „tekintettel arra, hogy a másodfokú Bíróság ítéletének indokolásában foglaltak szerint felperes a terasz hibáját ekkor észlelte”. (Hivatkozott előkészítő irat 1. oldal 4. és 5. bekezdése.)

Jogi okfejtésem megerősítésére 2011. február 11-én érkezett beadványomhoz csatoltam a BH 1986/60. számú elvi döntését és a Szegedi Ítéltábla Gf. I.30 445/2006. számú ítéletét.

Ennek ellenére a Városi Bíróság 3.P.20.143/2010/12 sorszámú végzésével – ítélt dologra hivatkozva – a pert megszüntette.

A végzés elleni 2011. július 14-ei fellebbezésemben mindkét elvi határozatra hivatkozva kértem a permegszüntető végzés hatályon kívül helyezését.

Fellebbezésemnek a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság helyt adott és 9.Pf.23547/2011/6 sorszámú végzésével az elsőfokú végzést hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára kötelezte.

Határozata indokolásában az elsőfokú bíróság számára iránymutatásul rögzíti:

„Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a 9.Pf.22.451/2009/4 számú ítéletével érdemben nem bírálta el, hogy az alperes hibásan teljesített, és a felperes szavatossági igényét annak elévülése miatt utasította el, így a felperes nincs elzárva attól, hogy jelen eljárásban követelését kártérítés jogcímén előterjessze. A felperes ezen a Ptk. 310 § -ára alapított kártérítési igényét az általános elévülési határidőn belül előterjesztheti.” (Hivatkozott jogerős végzés 2. oldal 4. bekezdés.)

A másodfokú bíróság fenti iránymutató végzésének megfelelően – amely megfelelt a Ptk. előírásainak, valamint az azt autentikusan magyarázó I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntésnek és a fellebbezésben hivatkozott két elvi határozatnak is – az elsőfokú bíróság lefolytatta a peres eljárást, és kártérítési követelésem ügyében érdemi határozatot hozott.

15.P.20.260/2012/12 számú ítéletével alperest kötelezte hibás teraszburkolási vállalkozási tevékenysége miatt a javítási költségek döntő részének kártérítés jogcímén való megfizetésére.

Ítéleti indokolásában - az előzményi per iratanyagának felhasználásával - állapította meg a tényállást, és abból az anyagi jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le.

Az elsőfokú bíróság – a minden kétséget kizáró tényállási elemek és az anyagi jogszabályok egymásra épülő okszerű hivatkozásával – elbírált alperes elévülési kifogását is:

„A bíróság szerint az, hogy az alperes 2005. augusztus 2. napján javításokat végzett, és 12 darab burkoló lapot kijavított, a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti elismerésnek minősül, amely az elévülést megszakította, azaz az elévülés 2005. augusztus 2. napjával újból megkezdődött, amelyhez képest a felperes által előterjesztett fizetési meghagyás 2009. november 16. napján érkezett a bírósághoz, így az alperes azon hivatkozása, hogy a követelés elévült, nem foghatott helyt.”(Hivatkozott elsőfokú ítélet 3. oldal 7. bekezdése.)

Az elsőfokú ítélettel szemben alperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy ítélt dolog áll fenn, másodlagosan pedig arra, hogy a követelés minden tekintetben elévült, hiszen erre vonatkozott a korábbi jogerős ítélet is. (Lásd: 2014. január 18.-ai alperesi fellebbezés 2. oldal 2. bekezdés, 4. bekezdés.)

Felperest további meglepetésként érte az írásba foglalt ítélet kézbesítését követően, nevezetesen: az ítélet kihirdetése 2014. június 26. napján történt, míg az írásba foglalt ítéleten 2014. június 12. napja került feltüntetésre, holott nem ekkor hirdette ki a bíróság az ítéletet, a tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint sem.

További meglepetésként érte felperest az a tény, hogy a 2014. június 26. napjától eltérően az ítéleten azok a bírók kerültek feltüntetésre, akik az ítélet kihirdetésénél nem voltak jelen, csupán az azt megelőző eljárásban vettek részt.

Midezekből joggal merül fel a kérdés, valójában mely bírók, milyen tanácsi összetételben hozták a határozatot, az ún. eredeti tanács vagy a 2014. június 26-i újabb tanács.

A felvetett anomáliák utólagosan részben válaszolhatók meg, de tényként vonható le a „...a tisztességes és nyilvános tárgyalás követelményének a megsértése, amely egyben a jogállamiság sérelmét is jelenti az Alaptörvény idevonatkozó és a bevezetőben felhívott passzusa értelmében.

A másodfokú bíróság jogalkalmazási tevékenysége során nem biztosította a jogszabályok érvényesülését sem, ezzel szintén megsértette a jogállamiság elvét, s amely állásfoglalásával megakadályozta a felperes jogos jogszabályi rendelkezésekkel biztosított jogainak érvényesülését, károsodásának elhárítása érdekében.

Ugyanis ítéleti indokolásában a másodfokú Bíróság azt fejté ki, hogy „...a hibás teljesítés az alperes által végzett munka átadásával megtörtént, ezáltal a felperes kára is a szolgáltatás átadásakor keletkezett, ezért az öt éves általános elévülési határidő kezdő időpontja a Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében 2000. október 14. napjával kezdődött. A Ptk. 324. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a követelések öt év alatt évülnek el.

A felek által nem vitatottan helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes 2005. tavaszán észlelte, hogy a padlólapok egy része kongó hangot ad, és elvált az aljzattól, s a felperes 2005. április 30. napján kelt levelében tájékoztatta az alperest a hibákról és felszólította a kijavításra. Azt lehet megállapítani, hogy a felperes egy ideig nem tudott az alperesi hibás teljesítésről (a hiba rejtett jellege folytán) s ezért az ebből eredő kártérítési igényét érvényesíteni nem tudta. Azonban legkésőbb 2005. április 30. napjától tisztában volt az alperesi burkolási tevékenység hibás voltáról figyelemmel arra, hogy az alperest felszólította a hibák kijavítására. A Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében ezen időpontig a felperes a követelését menthető okból nem tudta érvényesíteni, ezért a kártérítési igény elévülésének nyugvását lehet megállapítani. A 2000. októbertől számított teljesítési határidőtől kezdődően az öt éves elévülési idő bekövetkeztéig, 2005. októberig az akadály vagyis a felismerés időpontjától kezdődően az elévülési időből már egy évnél rövidebb idő maradt hátra, ezért a felperes követelését a Ptk. 326. § (2) bekezdés értelmében az akadály megszűnésétől vagyis 2005. április 30. napjától számított egy éven belül érvényesíthette volna még. Ehhez képest a felperes fizetési meghagyás iránti kérelme 2009. november 16. napján érkezett a bírósághoz, ezért megállapítható, hogy a követelés elévült.

Rámutat arra is a másodfokú Bíróság, hogy a 2005. április 30. napján kelt felperes által alperes részére írt felszólító levélben a felperes az alperesi burkolási munkák hibáit jelölte meg, s a hibák alperes költségén való kijavítására hívta fel. Megállapítható tehát, hogy a felperes ezen levelében kártérítési igényt nem érvényesített, kártérítési összeg megfizetésére alperest nem szólította fel, ezért ezen írásbeli felszólítás a Ptk. 327. § (1) bekezdésében rögzített elévülés megszakadásának nem minősül. Ezáltal az elévülés az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben nem kezdődött meg újra.

Rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes a felszólító levelében hibás teljesítésből eredő szavatossági jogot érvényesített, kijavításra szólította fel az alperest, ezért az alperes által 2005. augusztusában végzett kijavítási munka mint a hibás teljesítés elismerése csupán a szavatossági jogok elbírálása körében vonhatók az értékelés körébe.” (Lásd: másodfokú ítélet indokolása 4. oldal utolsó bekezdés 7-13. sora, 5. oldal 1. bekezdése.)

Ezek után lássuk, hogy a másodfokú Bíróság hogyan és hol sértette meg a számára kötelező anyagi jogszabályokat!

Teljességgel téves a másodfokú bíróságnak azon érvelése, hogy a 2005. április 30-án kelt felszólító levél kártérítési igényt nem tartalmazott, ezért e felszólítás nem minősül a Ptk. 327. §(1)-ben rögzített elévülés megszakadásának.

Ezen téves bírósági felfogással szemben a Ptk. 327. §(1.) bek. egyrészt "a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás"-t, mint elévülést megszakító körülményt tartalmaz, márpedig a követelésben benne foglaltatik a kártérítésen kívül a hibás munkavégzés miatti kijavításra történő felszólítás is, amely az okozott kár elhárítását célozza. Másrészt, a felhívott törvényhely tartalmazza azt is, hogy: "...a kötelezett részéről való elismerés megszakítja az elévülést".

Továbbmenően a BH 1986.60 elvi határozat a Ptk 310. §-ra alapítottan rögzíti azt is, hogy nem akadálya az hogy a követelés tartalmában azonos a kellékszavatossági igénnyel, nevezetesen a kijavítással, a munka elvégzésével felmerült költségek megtérítésének a követelésével. (Ptk 307. §).

Az elévülési határidő kezdő időpontja

A másodfokú Bíróság álláspontja szerint „...a hibás teljesítés az alperes által végzett munka átadásával megtörtént, ezáltal a felperes kára is a szolgáltatás átadásakor keletkezett, ezért az öt éves általános elévülési határidő kezdő időpontja a Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében 2000. október 14. napjával kezdődött. A Ptk. 324. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a követelések öt év alatt évülnek el.” (Lásd: másodfokú ítélet indokolása 4. oldal utolsó bekezdés 7-13. sora.)

Minden kétséget kizáró peradat, hogy alperes 2000. október 14. napjával teljesített, s amint a későbbiekben kiderült: hibásan, s amely hibás teljesítés jelenleg is fennáll.

A másodfokú Bíróság ítélet indokolásában azonban súlyos hiányosság és törvénysértő tévedés, hogy figyelmen kívül hagyja, miszerint alperes 2002-ben egy alkalommal már javítást végzett, és ezt követően a hibák csak 2005. tavaszán jelentkeztek. (Lásd: elsőfokú ítélet indokolása 3. oldal 6. bekezdés 8-9. sora, 2005. április 30-ai felszólító levél 4. bekezdése.)

Ezért a károsodás, amely szerint „a terasz padlólapjai mintegy 50%-ban elváltak”, ekkor következett be, azaz 2005 tavaszán.

Erre nézve az alperes - szakértői véleményre hivatkozással - a 2009. március 18-án kelt fellebbezésében is rögzítette, hogy önmagába a teraszon 2005. évben keletkeztek a hibák”.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint: „A kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.”

A törvényi előírásnak megfelelően kártérítési igényem 2005. tavaszán – „a tél elmúltával a napokban” – vált esedékessé, és ettől számított öt éven belül 2010. tavaszáig érvényesíthettem alperessel szemben a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint. (Lásd: 2005. április 30-ai felszólító levél 4. bekezdés 1. sora.)

Mivel minden kétséget kizáró tényállási elem, miszerint kártérítési követelésemet alperessel szemben az elsőfokú Bírósághoz 2009. november 16. napján beérkezett fizetési meghagyással érvényesítettem – a 2010. április 30-án lejáró öt éves elévülési időn belül – szó sem lehet elévülésről!

A kifejtettekből következik, semmi jelentősége nincs annak, hogy a másodfokú Bíróságnak az I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntésbe ütköző álláspontja szerint a 2005. április 30-ai felszólító levelem és az

alperes által 2005. augusztus 01., 02. és 03. napján végzett javítási munka nem szakította meg az elévülési időt.

A teljesség érdekében részletezem a másodfokú bíróság egyéb téves, törvénysértő okfejtését is:

1.) Az elévülési idő megszakítása

A Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása, – ideértve az egyezséget is – végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A Ptk. 327. § (2) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

Tehát ha ezeket a törvényi előírásokat a másodfokú Bíróság által a kártérítési követelésem esedékessé válásának időpontjához (2000. október 14-ei teljesítés napja) alkalmazzuk – az I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntéssel együtt -, akkor sem lehet elévülést megállapítani!

Ugyanis:

a.) alperes 2002. tavaszán javítást végzett. (Lásd: 2005. december 16-ai tjkv. 2. oldal 11. bekezdés, 2007. július 04-ei tjkv. 3. oldal 1. bekezdés, 4. oldal 5. bekezdés 7-10. sora Ráckevei Városi Bíróság.)

A javítással, mint a követelés elismerésével az elévülési idő megszakadt, és újból kezdődött. Így mindez 2002. tavaszától 2007. tavaszáig tartott.

b.) 2005. április 30. napjával alperest írásban felszólítottam a hibák kijavítására a nem vitatott perbeli tényállás alapján.

Ekkor az öt éves elévülési idő újból kezdődött, és tartott 2010. április 30.-ig.

c.) 2005. augusztus 01.-jén, 02.-án és 03.-án alperes ismét javítást végzett, ezzel újból elismerte felelősségét. Így az elévülési idő ismét megszakadt és újból kezdődve 2010. augusztus 03. napjáig tartott.

d.) 2005. szeptember 01.-jén a Ráckevei Városi Bírósághoz beérkezett keresetemmel – a jogcím megjelölése nélkül – javítási költség megfizetésére kértem kötelezni alperest.

Élőszóban pontosított keresetemben 257.000.-Forintot mint anyagköltséget kártérítésként, 100.000.-Forint vállalkozói díj visszafizetését pedig hibás teljesítés címén kértem, emellett a Ptk. 310. §-ára hivatkozva jogfenntartó nyilatkozatot is tettem további kártérítési igényem érvényesítésére. (Lásd: 2005. december 16-ai tjkv. 1. oldal utolsó előtti és utolsó bekezdése.)

Ezzel az elévülési idő 2005. szeptember 01. napjával megszakadt, és a bírósági eljárás jogerős befejezése után – Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 2009. június 18-án kelt 9.Pf.22.451/2009/4 sorszámú ítélete – újból kezdődött, s így tartott 2014. június 18-ig.

e.) A 2009. június 18-án újra kezdődött öt éves elévülési időn belül alperessel szembeni követelésemet a Ráckevei Városi Bírósághoz 2009. november 16. napján érkezett fizetési meghagyással érvényesítettem. (Ekkor az öt éves elévülési időből négy teljes esztendő és hét hónap volt hátra!)

Tehát ebből az aspektusból vizsgálva sem lehet elévülést megállapítani!

A másodfokú bíróság alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazási módszerének bemutatására hivatkoznom kell arra, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban 2011. február 11-én becsatoltam a

BH 1986/60 számú elvi határozatot és a Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.445/2006. számú – a BDT-ben közzétett – ítéletét.

Ebben a Legfelsőbb Bíróság – felülvizsgálati bíróságként eljárva – a Szegedi Ítéltáblának címezve, de minden magyar bíróságnak szánva elvi élel deklarálja:

„A 2006. május 22.-ei kollégiumi vélemény azt jelenti, hogy a Legfelsőbb Bíróság a Ptk. 310. §-át – a szavatosság és a kártérítés viszonyát – a továbbiakban a felülvizsgálati határozatban foglaltak szerint értelmezi, joggyakorlatában ezt tekinti iránymutatónak.” (Lásd: hivatkozott ítélet 2. pontja 4. bekezdés 1-3. sora.)

Ez a felülvizsgálati határozat pedig a szavatossági igény teljesítésére vonatkozó írásbeli felszólítást a kártérítési igény esetében is elévülési időt megszakító jogi ténynek minősíti! (Lásd: hivatkozott ítélet 2. pontja 7. bekezdés 2-4. sora.)

A másodfokú Bíróság tehát tisztában volt a Legfelsőbb Bíróság által kiadott iránymutatással, a szavatossági – kártérítési ügyek joggyakorlata vonatkozásában, azonban azt figyelmen kívül hagyva keresetemet elévülésre hivatkozva törvénysértő módon mégis elutasította.

Ezt orvosolandó fordulok végső jogorvoslatért a Tisztelt Alkotmánybírósághoz.

2014. október 14.

Tisztelettel:

